

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5550/06
31.10.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије, Ружом Урошевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", кога заступа АБ, адвокат, против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионалног центра Нови Сад број 47-2019/2006 од 07.08.2006. године, у правној ствари утврђивања пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 31.10.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Филијале ЦВПО Кикинда број 01-47-01/06-223-09 од 19.05.2006. године, којом је тужиоцу утврђена обавеза ПДВ-а за порески период од 01.09.2005. године до 30.09.2005. године, у износу од 830.217,00 динара, наложена му уплата наведеног износа уз обрачун камате од дана доспећа обавезе 10.10.2005. године до дана уплате и усаглашавање пословне евиденције ПДВ са диспозитивом тог решења.

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене закона о ПДВ. Наводи да је неспорно да је два пута извршио обрачун ПДВ-а, по истом промету робе и да такав обрачун није у складу са позитивним прописима, али је то последица несналажења у новом начину опорезивања и на штету пореског обвезника. Поступањем у складу са налогом туженог и првостепеног органа тужилац би био у обавези да за исти промет плати ПДВ и по трећи пут, иако се већ налази у преплати, па предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је по оцени Врховног суда Србије одлучио тужени орган када је, у поступку у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган правилно и потпуно утврдио чињенично стање и правилно применио материјално право када је тужиоцу, за порески период од 01.09.2005. године до 30.09.2005. године, утврдио порез на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 1.717.276,00 динара и претходни порез у укупном износу од 887.059,00 динара, те обавезу ПДВ-а да за овај порески период у износу од 830.217,00 динара.

Ово с тога што је проведеном поступку утврђено, из књиге пореских рачуна за период од 01.09. до 30.09.2005. године, да су у овом периоду евидентирани рачуни издати од "ББ", у којима укупна накнада без ПДВ износи 4.146.137,50 динара, док је ПДВ исказан у висини од 331.691,00 динара. Како је наведени износ ПДВ - а обвезник искористио као претходни порез у претходном периоду од 01.09. до 30.09.2005. године, основано закључује тужени орган да је у овом случају два пута искоришћено право на одбитак претходног ПДВ-а за исти промет добара.

Како тужилац у тужби не спори да је за промет добара искоришћено право на одбитак претходног пореза исказаног и плаћеног по авансном рачуну, то је поновно коришћење права на одбитак у супротности са одредбама члана 28. Закона о порезу на додату вредност, као и одредбом члана 12. Правилника о одређеним случајевима у којима нема обавезе издавања рачуна и о рачунима од којих се могу изоставити поједини подаци ("Службени гласник РС", бр. 105/04...67/05). Ово стога, што према наведеним одредбама за свако авансно плаћање које обвезник прими дужан је да изда прописан рачун, а након испоруке добара да изда коначан рачун у коме се исказује укупан износ накнаде за извршен промет добара који се умањује се за износ авансних уплата, а износ ПДВ - а, који је обрачунат на укупни износ накнаде, умањује се за износ ПДВ-а који је обрачунат на износ авансних уплата.

На основу изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни

суд Србије је, тужбу одбио као неосновану, одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 31.10.2007. године, У. 5550/06

Записничар, Председник већа-судија,

Ружа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ